

МОМИНА СЪЛЗА

Аспарухъ взелъ своята чета хора, коне и двуколки, раздѣлилъ се съ братята си и потеглилъ къмъ нови, непознати земи.

Съ него вървѣли боляритѣ и военачалницитѣ съ войниците, а далечъ задъ тѣхъ — двуколкитѣ съ жени, деца и старци. Неотлжно съ тѣхъ вървѣла и Ахинора, съпругата на Аспаруха, мургава скитка съ огнени очи.

Следъ дълго скитане, тѣ се настанили между ржавитѣ на Дунава.

Но тази земя се оказала тѣсна за тѣхъ. И... пакъ Аспарухъ повелъ къмъ нови земи своята дружина.

Преминали равна Добруджа. Навлѣзли въ обширни гори и китни поля. Бистри ручей и рѣки се виели между тѣхъ.

Стигнали Балкана. Покатерилъ се Аспа-

рухъ по склоноветѣ. Изкачилъ се на върха. Отправилъ погледъ. Вредъ гори, поля, цвѣтя, рѣки. На югъ — далече се синѣятъ други планини.

Замислилъ се дълбоко. Замълчали всички.

— Доведете Ахинора! — прогърмѣлъ следъ малко могщиятъ му гласъ. — Нека тя избере най-хубавата българска мома и дойде съ нея!

Когато ги довели, Аспарухъ отправилъ властенъ погледъ къмъ младата българка и казалъ:

— Вижъ, степско цвѣте, тази земя! Приемашъ ли я за свое второ отечество?

Дълго гледала унесена девойката. Дълго погледътъ на нейнитѣ черни очи се губѣлъ по новитѣ земи.